

JUDA IN DE SCHULD

door Ds. W. C. Lamain, Grand-Rapids

Psalm 29:2

Lezen: Genesis 38:12-einde

Psalm 77:8

Psalm:1:1

Psalm:113:4

Vangen we ons samen zijn aan door te zingen van de 29^e Psalm het 2^e vers.

Het is uit Psalm 29 vers 2.

Wat we uit Gods heilig Woord hopen voor te lezen kunt u opgetekend vinden in het eerste boek van Mozes genaamd Genesis het 38e kapittel te beginnen bij het 12e vers.

*Onze hulpe is in de Naam des Heeren, Die hemel een aarde gemaakt heeft.
Genade, vrede en barmhartigheid worde u allen rijkelijk geschonken en
vermenigvuldigd van God den Vader en Christus Jezus den Heere;
in de gemeenschap des Heiligen Geestes. Amen.*

Zoeken we nu te samen het aangezicht des Heeren.

HEERE, Gij hebt ons in de avondstond van deze werkdag gegeven dat we nog samen mogen komen onder Uw Woord en Goddelijk getuigenis. We zijn samen nog gespaard op de weg en mogen nog bij elkaar komen. Gij mocht ook vrouw en kinderen die we achtergelaten hebben ook bewaren en sparen en bovenal onze harten met Uw lieve Geest nog vervullen. Paulus is het die plant en Apollos die dat maakt, maar Gij zijt het die de wasdom geven kunt.

Dat het U behagen mocht, o eeuwig Wezen om Christus' wil door Uw Heilige Geest Die in al de waarheid leidt, dat we met heilige eerbied en kinderlijke vreze uw Woord in dit avonduur mochten uitdragen. Dat U er licht over schenken mocht, opdat wij de verborgenheden van Uw woord nog eens mochten leren kennen door de innerlijke verlichting van Uw Goddelijke Geest. En dat we U, dat heilig Wezen, onbegrijpelijk, onbevattelijk en ondoorgrondelijk, mochten aanbidden en mochten verheerlijken. Want Gij zijt het toch Die door de diepte van de val Uzelf verheerlijken wilt in Christus. Opdat het mag zijn tot zaligheid van Uw uitverkorenen, maar dat bovenal U Naam verheerlijkt zal worden. Opdat we het ondervinden en beleven mochten wat de dichter zegt:

Gij hebt Uw Naam gemaakt groot;

als Gij in nood

U toont waarachtig.

Wilt ons toch met Uw lieve Geest leiden opdat we Uw woord mochten verkondigen naar de zin en de mening des Heiligen Geestes, en naar het hart van Jeruzalem spreken. En dat het voor allen die daar geen vreemdelingen van zijn, het tot een oplossing voor hun harten moge zijn. Dat U nog eens het stempel op Uw Eigen werk mocht zetten. Op het volk dat u van eeuwigheid gekend en geliefd heb en getrokken en

geroepen door de arbeid van Uw Zoon. Een volk wat zichzelf heeft leren kennen in hun behoeften en die van Boven geholpen moeten worden.

Heere, verblijd nog eens door Uwe daden. Opdat uw Woord mocht bevestigd en Uw getuigenis mocht bekrachtigd worden. Dat het tot waarachtige bekering moge zijn van zondaren, en tot nederwerping van alle hoogten, die zich tegen de kennis van Christus verheffen. Maar ook tot blijdschap van Uw erfdeel en tot zaligheid van hun ziel. Dat er nog zondaars onder bekeerd en getrokken en bewerkt mochten worden. Ach lieve Heere, sta toch nog eens op! Ontferm U toch nog, ook over Uw erve opdat er nog eens wat gebeuren mocht wat de eeuwigheid kan verduren en dat tot eeuwige zaligheid van zondaarsharten mocht strekken.

Wil ook ons gedenken in de arbeid. Geef nog lust en liefde, in alle zwakheid moed en kracht, bij de vele arbeid die ons roept, dag aan dag. Doe ons dat nog ervaren, met al Uw knechten, zieken en gezonden, dat het Israels God is die krachten geeft, van Wie het volk zijn sterkte geeft; looft Hem elk moet Hem vrezen.

De zieken en de kranken, weduwen en wezen en weduwnaars, gedenk ze nog. Ook onze dochter in het ziekenhuis in een ander land waar ze neerligt, ach maak het nog wel dat we ze nog weerzien mochten in de dag van morgen als het met Uw raad bestaan kon. Daar we ook in de dag van morgen geroepen zijn een jongen, die in de kracht van zijn leven zomaar afgesneden werd, in een ogenblikje, ook nog begraven moeten. Leer ons sterven eer dat het sterven wordt.

Gedenk ons en sterk ons ook dit ogenblik in deze avond dat we hier nog staan mogen. Maak het alles tot Uw eer en doe verzoening over al onze zonden om Jezus' wil. Amen.

Zingen we met elkander het achtste vers uit Psalm 77.

Het is geliefden, gelijk we daar gezongen hebben uit Psalm 77:

Heilig zijn o God, Uw wegen.

Niemand kan U spreken tegen.

Dat wordt in het leven bevestigd. In het bijzonder in het leven van Gods uitverkorenen. Wij hebben te doen met een God Die onbevattelijk, De onbegrijpelijk, en Die ondoorgrondelijk is. Een God die geen rekenschap geeft van al Zijn daden, maar Die ten allen tijde bevestigt: *Mijn raad zal bestaan, en ik zal al Mijn welbehagen doen.* Wij zien dat in al de leidingen die God met Zijn volk houdt op deze wereld. En dat het van dat volk geldt, dat alle dingen moeten medewerken ten goede, voor degenen die God liefhebben en naar Zijn voornemen geroepen zijn. Wij wensen vanavond daar een ogenblikje, met de hulpe Gods over te spreken. Onze tekst die kunt ge opgetekend vinden in Genesis 38 het 26^e vers, waar Gods woord aldus luidt:

En Juda kende ze, en zeide: zij is rechtvaardiger dan ik, daarom omdat ik haar aan mijn zoon Sela niet gegeven heb. En hij bekende haar voortaan niet meer.

Tot dusver.

Juda in de schuld.

1. Een eigenaardige geschiedenis
2. Een vernederde vrouw
3. Een krachtige belijdenis
4. En een duidelijke vrucht.

Dat is, wat in deze tekst verklaard wordt.

1. Een eigenaardige geschiedenis

Genesis 38, geliefden, is eigenlijk een heel eigenaardige geschiedenis en hoofdstuk. In Genesis 36 wordt het geslacht van Edom verhaald dat behoort als ware tot het verleden. En dan het 37e kapittel daar wordt over Jozef gesproken en over zijn dromen. Dat hele hoofdstuk gaat allemaal over Jozef. En vanaf het 39e hoofdstuk ook weer, tot het einde van Genesis toe. Maar nu hier in het 38e hoofdstuk kunnen we een geschiedenis opgetekend vinden die heel merkwaardig is. Daar vinden we de geschiedenis van Juda en van zijn schoondochter Tamar die door hem verkracht wordt. Er zijn mensen die bij het Bijbellezen aan tafel dit hoofdstuk overslaan. En dan zeggen ze, dat is eigenlijk onstichtelijk om voor te lezen. Maar, het is de vraag of zij gelijk of ongelijk hebben. Die mensen hebben vanzelf geen gelijk. Want God heeft in Zijn Woord niets voor niemendal op laten tekenen. Daar heeft God een wijze bedoeling mee gehad. Wij hebben in het gehele woord van God niet één stof waar de Heere van zegt, dat we het kunnen overslaan. Wij hebben in Gods woord van die geslachtsregisters, en andere moeilijke plaatsen in het Oude Testament... ik zal het in mijn woorden maar eens zeggen, dat je er eigenlijk zat van wordt. Dat denk je dan. Ja, dat het geen wonder is dat je vrouw en kinderen zeggen: *wat nuttigheid heeft dat nu?* Want er zijn ook mensen die kunnen al die namen nog niet uitspreken ook; die er zo maar wat van opzeggen. Ja. Maar toch staat het hier. En vanzelf, als de Hemel er licht over gaat geven, dan zien we dat het niet ligt aan het Woord en het ligt niet aan die kapitels, maar het ligt allemaal aan onszelf, en aan onze blindheid. En omdat we het niet verstaan, vinden we het onstichtelijk om te lezen.

Hier worden ook dingen geschreven en terneer gesteld, dat je zou zeggen: *ja, het is alles zó plat, dat het misschien maar beter was om het te laten liggen.* Maar ik hoop, met alle eerbied en ontzag voor God en voor Zijn Woord vanavond uit deze historie iets te zeggen en vooral uit dat vers wat ik hier als tekst heb voorgelezen.

En staat hier in het eerste vers van dit kapittel: *En het geschiedde ten zelfden tijde dat Juda van zijn broederen aftoog en hij keerde in tot een man van Adullam, wiens naam was Hira. En Juda zag aldaar de dochter van Kanaänietisch man wiens naam Sua en hij nam haar en ging tot haar in.* Wat eigenlijk de bedoeling is van die tekst, dat is dit, dat Juda het eigenlijk zat was bij zijn vader en zijn moeder. Je leest in het laatste gedeelte van het 37^e kapittel: *Toen scheurde Jacob zijn klederen en legde een zak om zijn lenden; en hij bedreef rouw over zijn zoon, vele dagen.* Dus, met andere woorden, er was in dat huis een bedrukte stemming. Verschrikkelijk. Het was een hele dag maar klagen en kermen. En die Juda was dat eigenlijk zat; die dacht, als ik daarin moet blijven leven, bij al dat geschreeuw en dan van de ene dag in de ander almaar die ellenden... ik ga er vandoor.

Misschien zitten er in ons midden wel als Juda, die dat ook bij zichzelf denken; ja. Of zijn er andere in ons midden die ook weggelopen zijn. Die het zat waren bij hun ouders, waar ze niet met rust gelaten werden. En als nu een mens weg gaat lopen en hij komt niet terug dan gaat het van kwaad tot erger. Dat was met Juda ook zo. Die heeft daar een Kanaänietische vrouw genomen. Een heidense vrouw. Een vrouw die leefde buiten de erve van Gods kerk. Een vrouw die geen kennis van de waarheid had.

Al worden alle huwelijken in de hemel gesloten, maar een mens blijft toch verantwoordelijk voor al zijn daden. Juda ging trouwen met die vrouw. En die vrouw krijgt drie jongens. Er en Onan en Sela. En geloof maar, die jongens hebben hetzelfde leven geleid als hun moeder. Die jongens hebben zich om God en Zijn gebod niet bekommerd. Die jongens hebben zomaar raak geleefd. En niet alleen zomaar raak geleefd, maar die hebben zich schuldig gemaakt aan een verschrikkelijke zonde.

2. Een vernederde vrouw

Juda heeft voor de oudste, voor die Er, een vrouw gezocht. *En haar naam was Thamar.* Die Thamar was ook een vrouw die buiten het verbond stond. En buiten de kerk stond. Dat was iemand die nergens vanaf wist. Nee. Maar die vrouw is niet zo lang met Er getrouwd geweest, want God heeft hem weggenomen. *Maar Er, de eerstgeborene van Juda was kwaad in des Heeren ogen; daarom doodde hem de Heere,* staat er. Daar wordt hier geen bijzondere zonde genoemd, geliefden, waaraan die man zich schuldig maakte, maar wij kunnen wel tussen de regels doorlezen, en begrijpen uit hetgeen hier opgetekend staat, dat die Er een zeer liederlijk leven geleid heeft. Zeer droevig. Ja, en het gebeurt maar zelden dat God de zonde op de daad straft. Dat gebeurt zelden. Maar hier grijpt God in de dadelijkheid, in het leven van Er in. God Die doodt hem. En dan staat er verder niets meer van die man beschreven.

Maar het was de gewoonte in die dagen, - want de ceremoniële wetten waren er nog niet, maar het was toen al de gewoonte in verschillende landen - als er een man stierf, dat er dan een tweede zoon, een broer uit dat gezin, aan zo'n vrouw werd gegeven om met haar te trouwen en om dat geslacht voort te zetten. Maar die tweede jongen, die broer, werd met een reden aan die vrouw gegeven. Want als die eerste man goederen had, bijvoorbeeld een landschap, dan kwam dat nooit aan die vrouw toe maar dat bleef bewaard volgens een wet in die dagen, dat bleef bewaard voor *een zoon die uit dat tweede huwelijk* zou voortkomen. Die Onan, heeft Thamar wel getrouwd, maar die dacht dat de erfenis voor hem toch niet zou zijn als hij een jonge zoon zou krijgen. *Zo geschiedde het, als hij tot zijns broeders huisvrouw inging dat hij het (zaad) verloor tegen de aarde, om zijn broeder geen zaad te geven.* Hij weigerde huwelijksgemeenschap te hebben met Thamar. Een verschrikkelijk kwaad. *En het was kwaad in des HEEREN ogen wat hij deed; daarom doodde de Heere hem ook,* staat er. Dus God wilde die tweede jongen ook niet hebben.

En Thamar bleef nu als weduwe, als jonge weduwe zitten. Hoe oud dat ze precies geweest is dat weten wij niet. Maar wel weten wij uit de historie dat zij zeer jong was. Want in die dagen trouwden de mensen heel erg jong. En dan heeft Juda tegen Thamar gezegd: *Blijf weduwe in uws vader huis.* Dus hij stuurde haar naar haar ouders terug. Hij nam die weduwe niet op in zijn huis, maar hij stuurde haar naar haar ouders weer terug. En hij zeide: *Blijf weduwe in uws vaders huis, totdat mijn zoon Sela groot wordt; want hij zeide: Dat niet misschien deze ook sterve, gelijk zijn broeders! Zo ging Thamar heen, en bleef in haar vaders huis.*

Maar het is nooit de bedoeling geweest van Juda zijn zoon Sela aan Thamar tot een vrouw te geven. Gewoon nooit. Waarom niet, zal je zeggen? Och, dat zal ik jullie vertellen vanavond. Jullie weten ook allemaal wel dat hij zijn ogen sloot, hetzij onbewust of moedwillig voor dat droevig leven van die jongens. En nu dacht Juda, als ik die derde zoon ook aan die Thamar geef, dan is hij straks ook dood.

Maar met Thamar moet toch wat gebeurd zijn. Thamar was een vrouw waar God op neer zag. Dat was een vrouw waar God Zijn genade aan verheerlijkt heeft.

*"De Filistijn, de Tyriër, de Moren,
Zijn binnen u, o Godsstad, voortgebracht;
Van Sion zal het blijde nageslacht
Haast zeggen: "Deez' en die is daar geboren".*

Zal ik het bewijzen dat het een bekeerde vrouw was? Of we dat bewijzen kunnen! Thamar, Rachab, Bathséba, Ruth, dat zijn allemaal namen die in het geslachtsregisters van de Heere Jezus voorkomen. Daar zijn anderen voor buiten gezet maar die heidense vrouwen zijn er in geplaatst. Want daar heeft God van eeuwigheid op neer willen zien. Daarom zingt de kerk in Psalm 113:

*Wie is aan onzen God gelijk,
Die armen opricht uit het slijk;
Nooddruftigen, van elk verstoten,
Goedgunstig opheft uit het stof,
En hen, verrijkt met eer en lof,
Naast prinsen plaatst en wereldgroten?*

God die raapt ze op uit de diepste kuilen. En dan gaat God met Zijn werk door. Je zou zeggen, hoe is het mogelijk? Thamar was een van eeuwigheid gekende. En als je van eeuwigheid gekend bent, en door God opgezocht wordt hier in de tijd, dan gebeurt er wat in je leven. Dan ga je met al je zonden en met al je noden en met al je behoeften en met al je worstelingen en met al je verdriet naar de Heere toe. Och, Thamar die heeft haar nood bij God gebracht. Die heeft bij ogenblikken haar hart voor God uitgestort. Thamar heeft er diep door gemoeten in haar leven. Het was bij haar als bij Hiskia die zijn aangezicht naar de muur keerde, geworden. En dat zij zei: *ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg!*

Thamar kon geen rust vinden. Juda had gezegd, ga maar naar je ouders totdat Sela groot is. Dán kun je met die jongen trouwen. Maar Juda heeft zijn woord nooit volvoerd. Juda heeft gelogen. Juda is ontrouw geweest aan hetgeen hij heeft gesproken.

En nu staat er: *als er vele dagen verlopen waren.* Hoe lang, dat weten wij niet. Maar, vele dagen. Want, je moet rekenen mensen, God komt Zijn volk te beproeven. Het is maar niet zo, vandaag krijgen ze een belofte en morgen is het vervuld. Dat kun je ook wel zien bij Jozef. Daar kunnen soms jaren tussen liggen, zodat dat volk moet zeggen: *mijn weg is voor de HEERE verborgen, en mijn recht gaat aan mijn God voorbij.*

Thamar die zat te zuchten en te prullen. Ja, maar was dat alleen om getrouwd te wezen? O nee, nee. Daar heeft wat anders achter gezeten en tussen gezeten. En wat zou dat geweest zijn, mijn geliefden? Die vrouw heeft veel worstelingen gehad om een zaad voor de hemel voort te brengen. Een zaad waar God in zal verheerlijkt worden. Want ze zal geweten hebben, mensen, dat Juda die man was waarin God Zichzelf zou verheerlijken en uit wie de Messias moest voorkomen. Want, toen Juda geboren werd, heeft Lea gezegd, toen zij dat kind zag: *ditmaal zal ik de Heere loven!* Toen werd ze van Jacob afgebracht. Toen heeft die vrouw in God gevonden wat ze kwijt was. Lea, is in God verblijd geworden. En Thamar moet daar enige kennis van gehad hebben van hetgeen wat daar allemaal gebeurd was in het huisgezin van Jacob. Maar nu zat zij daar als een weduwe. Misschien dat zij wel aanzoeken gehad heeft, maar ze is nergens op ingegaan. Ze zat daar als een verlaten weduwe. Zij zat daar bedroefd en heeft misschien bij dagen en nachten geschreeuwd. *O God sta nog eens op. O God bezoek mij toch. O God, dat ik ook nog eens een jongen mocht krijgen, om daar mee getrouwd te worden en om dan een zaad voort te brengen tot Uw eer en tot Uw heerlijkheid.* Maar hoe moet het?

En als nu vele dagen verlopen waren, stierf de dochter van Sua, de huisvrouw van Juda. Daarna troostte zich Juda en ging op tot zijn schaapscheerders naar Tinna toe, hij en Hira, zijn vriend, de Adullamiet. En dat werd aan Thamar meegedeeld. En toen heeft Thamar gedacht: nu gaat hij weg, nu moet ik hem hebben. Ik zou hem graag

willen spreken. Het is bij Thamar niet de bedoeling geweest om in de zonde te leven. Nee, de vreeze Gods doet daarvan vlieden. Maar die Thamar wilde wellicht Juda haar schoonvader spreken om haar nood bekend maken en haar hart uit te storten. En om zijn hart te bewegen dat zij toch die jongen, Sela zal krijgen. Maar wat heeft ze gedaan? Zij heeft zich vermomd en met een sluier zichzelf bedekt. De kleren van haar weduwschap heeft ze afgelegd. *En zette zich aan de ingang der twee fonteinen, die op de weg naar Timna is; want ze zag dat Sela groot geworden was, en zij hem niet ter vrouw was gegeven.* Ja, daar heb je het: omdat zij aan Sela niet ter vrouw was gegeven. Het ging bij haar niet om de zonde, neen maar om die jongen te trouwen. Maar als dat niet ging, *om dan zaad uit Juda te krijgen.* Ja.

En toen is Juda van het schaapscheerdersfeest teruggekomen. En ja, je kunt wel begrijpen wat er gebeurt op zulke feesten en hoe Juda daarvan terugkwam. *En toen hij die vrouw zag, hield hij haar voor een hoer, omdat ze haar aangezicht bedekt had. En hij week tot haar naar den weg, en zeide: kom toch, laat mij toch tot u ingaan; want hij wist niet dat het zijn schoondochter was.* Maar dan zegt Thamar: *wat zult gij mij geven, dat gij tot mij ingaat?* En dan antwoordt Juda: *ik zal u een geitenbokje geven.* Dat was ook bijzonder. Misschien hebt u er nog nooit over gedacht, geliefden, wat het eigenlijk betekende, een geitenbokje. Als je de geschiedenis onderzoekt, dan kun je lezen dat vrouwen die zo'n zondig leven leiden, aan de mannen vroegen om een geitenbok. Wat deden zij met die geitenbok? Zo'n geitenbok die offerden ze toen aan de afgod Astarte op. Die geitenbok hielden ze niet voor zichzelf, maar die offerden ze op aan de god Astarte. Dat was niet anders dan een heidense gewoonte. Maar dat was om reden dat die vrouw Thamar wat anders in d' r gedachten had. Het ging haar niet om een geitenbok te gaan offeren, o nee. Daarom zegt Thamar: *zo gij pand zult geven.* Ze moest wat hebben. Thamar moest wat in haar handen hebben.

En dan Juda, och ja mensen, je kunt wel begrijpen in die toestand waarin hij verkeerde, komend van dat feest, dan is hij in een toestand dat die vrouw alles van hem gedaan kan krijgen. Ja, alles. En dan zegt Thamar: *geef mij uw zegelring en uw snoer en uw staf.* Dat is hetgeen ik van u vraag. En wat zou je denken, zal Juda dat willen geven? Och, we zouden het niet geloven als het er niet stond, maar er staat, dat hij aan die vrouw gaf alles waarom zij vroeg. En dan staat er: *Hetwelk hij haar gaf en ging tot haar in en zij ontving bij hem.* Dat was een droevige gebeurtenis. Dat was eigenlijk bloedschande. En wij weten uit Gods getuigenis dat God die zonde vervloekt heeft. Dat de Heere dat straft en dat de Heere het bezoekt. En dan gaat Thamar weg, ze gaat heen. Ze doet haar sluier af en ze trekt de klederen van haar weduwschap aan. Ze is met de sluier niet blijven lopen, maar ze heeft haar weduwekleren weer aangetrokken.

3. Een krachtige belijdenis.

Daarna heeft Juda een geitenbok gezonden door de hand van zijn vriend Hira, de Adullamiet. Maar Hira kon die vrouw niet meer vinden. Het was Juda natuurlijk te doen om dat onderpand, om zijn eigendommen, die staf, snoer en ring terug te krijgen. Maar die vrouw was nergens meer te vinden. Toen ging Hira daarover een onderzoek instellen. *Hij vroeg aan de mensen: waar is die hoer die bij deze fonteinen aan de weg zat?* En zij zeiden tot hem: *hier is geen hoer geweest.* En toen heeft Juda gezegd: *laat ze het maar houden, opdat we misschien niet tot verachting komen.*

En dan na drie maanden krijgt Juda de boodschap: *uw schoondochter, Thamar is zwanger van hoererij*. Maar Thamar had nog wat in haar handen. Want dat had ze niet weggedaan. Nee, dat had ze behouden. En Thamar wordt gehaald. En als ze dan voortgebracht wordt, schikt zij zich tot haar schoonvader om te zeggen: *bij de man wiens deze dingen zijn, ben ik zwanger*. In de oude bijbel staat zij schikte zich tot haar zweer. Dat is eigenlijk een heel oud woord. Als we het over *zweer* hebben dan weten de mensen niet meer wat dat is. Dan zeg je: wat is dat toch voor een raar woord in de Bijbel? Maar vroeger werd een schoonvader *een zweer* genoemd. Als Thamar dan voortgebracht wordt zegt ze: *bij de man wiens deze dingen zijn ben ik zwanger. Beken toch, wiens deze zegelring, en deze snoeren en deze staf zijn*. En dan staat er: *En Juda kende ze en zeide: zij is rechtvaardiger dan ik, daarom omdat ik haar aan mijn zoon Sela niet gegeven heb*.

"Zij is rechtvaardiger dan ik." Daar moest het bij Juda komen. Toen kwam er een ogenblik dat God hem in de schuld bracht en dat God hem vernederde, en dat God hem oprecht maakte. Kunnen we van onszelf daar komen, op die plek? Nee. Daar is genade toe nodig. En al kunnen we dat wel 100 keer zeggen, of 1000 keer met de mond: *gij zijt rechtvaardiger dan ik*, zolang als het geen praktijk in ons hart wordt, dan is het alleen maar lippenbelijdenis, en in ons hart is het niet anders dan leugen en bedrog. En lippenwerk kan God niet behagen. Saul werd later gedrongen door zijn consciëntie om dat te zeggen, maar Juda werd gedrongen door Gods Geest. En hij herkende ze en zeide: *zij is rechtvaardiger dan ik*. En Juda wist de reden ook wel. "*Omdat ik mijn zoon Sela haar niet gegeven heb*." Dus hij belijdt zijn verzuim. Juda beleed zijn zonden. Hij had Sela niet aan haar gegeven.

4. Een duidelijke vrucht

Daarom heeft Juda geen woord tot veroordeling van Thamar gezegd. Hij ging niet op Thamar schelden. En hij zei niet: *wat ben jij een slechte vrouw. Ik ben toch wel in je teleurgesteld*. Nee, die man eigent zijn schuld voor honderd procent. Want hij werd de man voor God. En dat is, geliefden, dat is nu een vrucht van Gods Geest in het hart van Gods kinderen. Van onszelf komen wij daar nooit. Want in de grond van de zaak willen wij daar niet komen. Mensen, als God er ons niet brengt, dan heeft altijd een ander het gedaan. Er is zo'n mooi boekje van Leen Capelle, die schrijft over zijn bekering en over de wegen die God met hem gehouden heeft. Op een keer moest die man zijn schuld weer voor God belijden. En weet je wat hij toen zei tegen de Heere? "HEERE, zou u vandaag willen geven dat mijn vrouw het niet gedaan heeft en dat mijn kinderen het niet gedaan hebben, maar dat *ik* het eens gedaan heb." Dat *ik* het eens gedaan heb. Want je moet rekenen, mensen, een mens wil altijd maar op de been blijven. Een mens wil altijd maar zichzelf handhaven, en hij wil niet wáár voor God worden. Wat een strijd, geliefden, wat een strijd! O wat doet een mens toch geliefden, om zich voor God en mensen te handhaven! Maar Juda kon zichzelf niet langer meer handhaven. Juda zegt: *zij is rechtvaardiger dan ik, daarom dat ik haar aan mijn zoon Sela niet gegeven heb*. En dan staat er zo bij: *en hij bekende haar voortaan niet meer*. Daarmee wordt aangetoond de vrucht van de waarachtige vreze Gods en de ware bekering en het innerlijk leven. *Hij bekende haar niet meer*; dat was afgelopen. Het was afgelopen. Hij werd daarvoor bewaard. Och, we moeten overal voor bewaard worden!

*Die ons bewaard ons leven,
Die voor ons zorgt tot ons behoed.
Opdat wij niet vallen noch beven,
Ja dat niet slibber onze voet.*

Hij bekende ze voortaan niet meer. De vrucht van Gods werk is daar openbaar geworden. Maar voor Juda is het zijn hele leven lang, dat hij in de zonde gevallen is, voor Juda is het zijn hele leven lang een last geweest. God Die kan je de zonde wel vergeven, maar Zijn volk kan het nooit vergeten. Zij kunnen het nooit vergeten. Want ze gaan er het graf mee in. Daarom zei David: *Gedenk niet der zonde mijner jonkheid noch mijner overtredingen, gedenk mij naar de grootheid Uwer barmhartigheden.* En nu liggen er in deze geschiedenis vele geestelijke lessen. Maar voordat we daar iets over gaan zeggen zullen wij samen nog eens zingen uit Psalm 1 het 1ste vers.

Psalm 1:1.

*Welzalig hij, die in der bozen raad,
Niet wandelt, noch op 't pad der zondaars staat,
Noch nederzit, daar zulken samenrotten,
Die roekeloos met God en godsdienst spotten;
Maar 's HEEREN wet blijmoedig dag en nacht
Herdenkt, bepeinst en ijverig betracht.*

Toepassing

Geliefden, wij hebben getracht om in heel eenvoudige woorden de historie van Juda en Tamar u voor te stellen. Ik kom weer terug op hetgeen waar we vanavond mee begonnen zijn. *Heilig zijn, o God, Uw wegen. Niemand spreek' Uw hoogheid tegen.* Het heeft God behaagd om door de diepte van de val, maar ook door de diepte van de zonde Zichzelf door vrije en soevereine genade in Christus te verheerlijken en dat tot zaligheid van Zijn uitverkorenen. En nu is God van eeuwigheid bewogen geweest in zichzelf. Hij heeft Zijn Zoon verordeneerd om te zijn een Borg en Middelaar des Verbonds. En de Heilige Geest heeft Zich verbonden om de Kerk te bewerken en om Zijn Kerk te bevruchten. En om datgene te doen wat tot de eer van Zijn Naam kan strekken en alles te doen wat leiden kan tot de zaligheid van Zijn Kerk en van Zijn gunstgenoten. Dat is uit deze historie te leren.

Tamar is een van de moeders geweest waaruit Christus is geboren. Zij heeft tweelingen op de wereld gebracht. En daarvan is de eerstgeborene doorgebroken. En die werd genoemd Perèz. En uit Perèz is Boaz voortgekomen. En uit Boaz is er weer een zoon voortgekomen, zoals ge dat lezen kunt in Ruth 4. En uit het kind wat uit Boaz en Ruth geboren is, daaruit is Obed geboren. En uit Obed Isaï. En uit Isaï David. En uit David de Christus. En nu staat er in Micha geprofeteerd van Christus: *En de Doorbreker die zal voor uw aangezicht gaan.*

En dat brengt ons terug tot die Perèz, in dit hoofdstuk genoemd. Toen Perèz geboren was toen zei Tamar: *Hoe zijt gij doorgebroken?* Och, van 's mensen kant is alles afgesneden. Dan staan ze voor een muur waar ze nooit door kunnen komen. En voor een berg waar ze nooit overheen kunnen komen. Want het is niet bij een mens, of bij een man dat hij zijn gangen richten zal. Proberen maar mensen, probeer het maar. Tegenwoordig zeggen ze: *geloof maar! Neem het maar aan en je gaat naar de hemel.* Och, ga het maar eens proberen. Maar een mens die kan niet zaligmakend geloven. Het geloof is een gave Gods. En niemand zal iets kunnen aannemen, tenzij dat het uit de hemel hem gegeven zij. En, mijn geliefden, wat staat er in Psalm 49?

*Hij kan die prijs der ziele, dat rantsoen,
Aan God in tijd noch eeuwigheid voldoen.*

Hij kan nog eerder met de toppen van zijn vingers aan de hemel raken dan dat hij aan de rechtvaardigheid Gods kan voldoen. Hoe zal hij ooit de vloek van de wet weg

kunnen nemen? Hoe zal hij ooit de straf der verdoemenis weg kunnen nemen en de kop van de slang kunnen vertreden? Om teruggebracht te worden in de gemeenschap Gods...., o het is een onmogelijke zaak.

En als God met je begint, mensen, dan wordt het niet makkelijker maar steeds moeilijker en het wordt almaar onmogelijker. In zijn eerste leven dan kan hij, als hij een beetje verbroken wordt onder de waarheid en hij heeft weer wat op mogen zamelen, dan kan hij geloven dat het voor hem nog kan. Maar er komt een tijd in zijn leven, dat het zover kan weg gaan, zover kan weggaan, dat hij zegt: 'o God, zal er wel ooit wat geweest zijn? Ik ben er nog nooit zóver vanaf geweest als ik er nu vanaf ben. Het is een onmogelijke zaak.' Zo gaat het, mensen. En er kan zelfs een tijd komen dat we er niet meer om geven. Er komt zelfs een tijd in ons leven dat we niet meer kunnen bidden, dat we zelfs geen zucht meer kunnen doen.

Als je nu nog nooit moeite hebt moeten doen om te bidden of om je gebedje op te zenden, och mensen, dan ben je er nog zover vanaf als het oosten is van het westen; en het noorden van het zuiden. Er komt een tijd in je leven dat alle mensen nog bekeerd kunnen worden, maar dan houdt bij ons alles op. Dan gaat u door de knieën. En als je dáár terecht mag komen, dan kan je nog bekeerd worden. Maar dan moeten we van bekeerd eerst eens onbekeerd worden.

Misschien zult je zeggen: *is dat nu een leer?* Ja als ze daar komen kan het nog voor alle mensen. Ja. O, dit is toch de zuivere waarheid, hoor. Als het nu niet meer kan, dan kan het nog. Ze proberen het wel om erin te komen. Ze proberen het in allerlei wegen en in alle bochten. Kijk maar naar Tamar. Die was getrouwd maar ze kreeg geen kinderen. En die zocht een zaad tot de ere Gods. Maar de weg daartoe, de weg daartoe... Maar de weg die ze insloeg is nooit goed te keuren. Nee. Nee. Want daardoor is Juda tot haar ingegaan. Maar het is maar één keer geweest. *Hij bekende haar niet meer*, staat er. Dat was afgeopen.

Maar nu die vrouw. Tamar had genade, maar ik kan alles niet zeggen wat er met genade nog kan gebeuren. Dat zou niet allemaal betamen. Het was een vrouw die eerst als een heidin geleefd had en die daarna in een verkeerde weg een kind heeft gekregen. Maar naar die vrouw had God omgekeken. En dat is voor velen tot een aanstoot. De oudste zoon zei: *ik heb nooit uw gebod overtreden, maar ik heb geen bokje gekregen om met mijn vrienden vrolijk te wezen*. Er zij eens een jongeman bij ons tegen mij, een tijd geleden: *ik kan toch niet begrijpen dat het met een mens zó erg is als je hem uittekent. Dat kan ik werkelijk niet begrijpen*. En dat geloof ik ook van die jongen. Hij had nog nooit kwaad gedaan. Ja, als je nu nog nooit kwaad hebt gedaan. En als je altijd goed oppast. Ja, ja.... Wat is er dan van je te zeggen? En nooit ruzie met elkaar gehad. Ja, maar als man en vrouw nu alles maar laten lopen zo het gaat... Dan kan een mens daar wel vroom mee blijven.

Maar als God nu zo'n mens als Tamar opraapt...! Misschien zit er nog wel zo'n Tamar vanavond in de kerk. Misschien zit er nog één in de kerk, die er evenals Tamar buiten staat. Maar die ook tot God schreeuwt: *Och, dat Gij de hemel scheurde. Doe mij recht o God, en richt mij o God, tegenover mijn wederpartijders*. Misschien zit er nog wel één in de kerk die zegt: *Neem mijn zaak aan, wees mijns gedachtig*. Die zich in zo'n ellendige toestand bevindt als Tamar: 'twee mannen zijn dood en nu zit ik alleen in zo'n nare toestand. De zonde brengt de dood en nu ben ik zonder vrucht.' Zijn er die ook moeten zeggen: *ik ben zonder geestelijke vruchten?* Die zuchten:

*Geef mij Jezus, of ik sterf
Want buiten Jezus is geen leven
Maar een eeuwig ziels verderf.*

Dat volk weet dat het van een Ander moet komen. Maar dat volk weet niet hoe ze zichzelf erdoorheen moeten slaan. Dat volk dat zit maar alleen. Er is geen mens die ernaar omkijkt. De ene schopt ertegen en de ander trapt ertegen. En dan gaan ze met hun ellende tot de Heere, want de wet verdoemt hen en de zonde veroordeelt hen. En de dood grijnst hen aan. Dat zijn mensen die elke dag moeten sterven. Die moeten elke dag sterven. En dan gaan ze 's avonds naar bed en zeggen ze: vannacht in mijn slaap kan ik nog worden weggenomen en dan val ik voor eeuwig in de rampzaligheid. En dan geen God voor mijn hart en geen Borg voor mijn schuld. Dan is het afgelopen. Dat is een benauwd leven, mensen. Een benauwd leven. Maar voor al dat volk staat er:

*U is een beter lot bereid,
Uw heil zon is aan 't dagen.*

En nu heeft Thamar geen groot aantal kinderen gekregen, althans dat lezen wij niet, maar ze kreeg tweelingen. En de ene was een voorvader van Christus. En dat gaf bij die vrouw de oefening des geloofs. Evenals er staat van de kerk in Hooglied: *Zij zullen al tezamen tweelingen voortbrengen en geen onder dezelve is jongeloos.* Zou dat voor die Thamar geen wonder geweest zijn? Och, als je zoveel jaren niks gekregen heb, en zoveel jaren maar alleen door het leven heb moeten gaan, in het huis van haar vader en moeder, maar toch als weduwe... En dan in al haar verdrukking en verdriet heeft ze de toevlucht tot God genomen. En God heeft haar verhoord, hij heeft haar recht gedaan.

Het ging bij haar net als bij die weduwe waarvan je leest in Lucas 18. Die de rechter in die stad lastig viel. En dan staat er: *Zal God dan geen recht doen Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, hoewel hij lankmoedig over hen is?* Ja, je moet rekenen, met je bidden en smeken moet je er óók uitgezet worden. *Hoewel hij lankmoedig over hen is...* Ach, dat God hen nog eens recht deed!

Maar daarin moeten ze ook leren dat God geen recht doet om hunnentwil, maar op grond van de gerechtigheid van Zijn Zoon Jezus Christus. En zo worden ze op grond van dat recht vrijgesproken. Dat Hij hun zonden vergeeft en een recht geeft op het eeuwige leven.

*De schuld Uws volks hebt G' uit Uw boek gedaan,
Ook ziet Gij geen van hunne zonden aan.
Gij vindt in gunst, en niet in wraak Uw lust;
De hitte van Uw gramschap is geblust.*

God volvoert Zijn raad tot de eer van Zijn doorluchte en driemaal heilige Naam en plaatst Zijn volk er door genade binnen.

Och geliefden, we gaan eindigen, vanavond. Van nature staan we er allemaal buiten. Maar wij moeten er door God buiten gezet worden. Dan gaan we het gevoelen dat we er buiten staan. En dan gevoelen we de noodzaak om met God verzoend en met God bevredigd te worden en met Hem verenigd te worden door Christus en door Zijn bloed en gerechtigheid. En och, dat wij het mochten leren wat het is om voor God te bukken. Om evenals Juda te mogen getuigen: *zij is rechtvaardiger dan ik.*

Want als God een mens bekeerd dan gaat hij twee dingen doen - en neem dat vanavond maar eens mee naar huis. Vraag er aan de Heere licht over of je het kent. En of je het mag weten voor je eigen ziel. - En dat is, ten eerste: God rechtvaardigen en je eigen veroordelen. Dat ert God Zijn volk. En dan krijgen ze een tijd in hun leven dat

ze door genade het recht gaan omhelzen. En door de liefde onder het recht gaan bukken. En door de liefde aan de zijde van God mogen staan. En daar wordt dat bekommerde volk bevestigd.

O volk van God, ik hoop dat je er nog een beetje bemoedigd door mocht worden van hetgeen wat we overdacht hebben, vanavond. Dat je nog een weinigje versterkt en vertroost mocht worden. Want je moet rekenen, mensen, van onze kant kan het nooit. Het kan nooit. Het is niet anders dan een doorgebracht en een verzondigd leven. Anders niks, hoor! Aan alle kanten verzondigd. Maar God die raapt ze op en die neemt ze voor Zijn rekening. En dan zal het alles uitlopen tot Zijn lof en eer en tot heerlijkheid van die grote God, Die te prijzen is tot in aller eeuwen eeuwigheid.

Amen.

HEERE, Gij mocht de waarheid bekrachtigen. Och, dat er wat naar voren mocht komen, wat de eeuwigheid zal verduren. En dat het tot lof en eer van Uw Naam en Uw deugden mag strekken. Och, Uw wegen zijn ondoorgrondelijk en onbevattelijk. Maar dat we het leerden aanbidden en dat we er onder mogen bukken en buigen met ons ganse hart.

Heere, gedenk de kerk. Gedenk aan haar ambtsdragers. Gedenk aan de ouders met de kinderen. Gedenken aan die jonge moeder in het ziekenhuis die we in deze dag bezocht hebben. Och, als het in Uw raad bestaan kon, Gij zijt toch een God van wonderen. Gij mocht nog wonderen willen doen. Voor U is niets te wonderlijk. Wil haar en haar man nog verblijden met Uw daden. En als het anders zal zijn, och, dat ze voorbereid mocht worden om U te ontmoeten. Gedenk ons met de ganse gemeente. Breng ons behouden thuis. Wil ons ook in deze nacht nog geleiden.

Heere, wil alles met Uzelf nog vervullen. Och, gedenk ons nog en verblijd ons door Uw Goddelijke daden. En wil ons voor- en toebereiden voor de eeuwigheid. Om als een zondaar gezaligd te zijn en als een arme en verloren zondaar opgenomen te mogen worden in de heerlijkheid en eeuwige zaligheid, om niet, uit loutere genade. Amen.

Onze slotzang is Psalm 113 en daarvan het 4^e vers.

*Wie is aan onzen God gelijk,
Die armen opricht uit het slijk;
Nooddruftigen, van elk verstoten,
Goedgunstig opheft uit het stof,
En hen, verrijkt met eer en lof,
Naast prinsen plaatst en wereldgroten?*

***De genade van onze Heere Jezus Christus,
de liefde Gods
en de gemeenschap des Heiligen Geestes,
zij en blijve met u allen,
Amen.***